



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **J. V.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, odboru odvolání a správních činností, se sídlem 128 01 Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2012, č.j. MPSV-UM/628/12/9S-ZLK,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 20.2.2012 výše uvedeného č.j., bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád ve znění pozdějších předpisů odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně nebyla žalobci přiznána dávka mimořádná okamžitá pomoc na úhradu jízdného za účelem výuky práce na PC v rámci individuálního akčního plánu organizovaného úřadem práce s odůvodněním, že prokázané jízdné je propláceno úřadem práce, proto duplicitní úhrada jízdného není v souladu s § 2 odst. 5 písm. a) zákona o hmotné nouzi č. 111/2006 Sb. v platném znění.

Žalobce ve svém odvolání namítal, že pobírá pouze existenční minimum, nepobírá žádný příspěvek, ze kterého by si mohl našetřit, proto požádal o mimořádnou dávku. Žalovaný odvolací orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že nárok na mimořádnou okamžitou pomoc má osoba, která je pro požadovaný výdaj uznána za osobu v hmotné nouzi. Posouzení stavu hmotné nouze je věcí správního uvážení orgánu pomoci v hmotné nouzi. V ustanovení § 2 odst. 5 písm. a) zákona o hmotné nouzi (dále ZPHN) uvádí, že za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázané ztrátě osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu. Jednorázový výdaj je zde uveden příkladmo, takže umožňuje správnímu orgánu jeho využití i v dalších situacích, které jsou obdobné situacím vyjmenovaným. Žalovaný souhlasil s postupem správního orgánu I. stupně, že nepovažoval odvolatele za osobu v hmotné nouzi, neboť při hodnocení jeho žádosti o tuto mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu cestovních dokladů na úhradu jízdného za autobus na výuku základů práce na PC zprostředkovanou úřadem práce v rámci individuálního akčního plánu není v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 písm. a) ZPHN neboť prokázané jízdné je propláceno úřadem práce. Náklady na cestovné je tedy možné řešit v rámci aktivní politiky zaměstnanosti u příslušného úřadu práce. Využitím systému pomoci v hmotné nouzi pro daný účel není opodstatněné. Proto odvolací orgán neshledal důvod, pro který by bylo možné napadené rozhodnutí změnit či zrušit a proto bylo rozhodnuto jak je uvedeno ve výroku.

Žalobce v čas podané žalobě požadoval nápravu a postup správních orgánů obou stupňů považoval za ponižování jeho osoby, diskriminaci a zároveň žádal odškodnění. Uváděl, že tento přístup úředníků žalovaného při jeho každé žádosti o okamžitou mimořádnou pomoc, ať už jde o opravu pračky, opravu vařiče, kouřovodu ke kamnům, placení domovního odpadu, daně z nemovitosti atd. je zamítáno. Žádá proto, aby žalovaný po provedeném soudu vše napravil a vrátil zpět.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 8. 2012 navrhl zamítnutí žaloby jako neopodstatněné podle § 78 odst.7 s.r.s. a setrval na svém stanovisku, že poskytnutí mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje určeného na úhradu jízdného z místa bydliště do Zlína po dobou trvání výuky práce na PC zprostředkované úřadem práce je možné řešit v rámci aktivní politiky zaměstnanosti u příslušného úřadu práce, využití systému pomoci v hmotné nouzi pro daný účel není opodstatněné. Navrhl, aby ve věci bylo jednáno bez nařízení jednání.

Žalobce ve své replice ze dne 7. 9. 2012 na své žalobě setrval, uvedl, že nesouhlasí se stanoviskem žalovaného a domáhá se zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 20. 2. 2012, kterým byla zamítnuta jeho žádost o přiznání dávky hmotné nouze – mimořádná okamžitá pomoc. Setrval na svém stanovisku, že je osoba v hmotné nouzi bez finančních prostředků a že pokud se nedostaví jako uchazeč na Úřad práce Zlín bude vyřazen ze seznamu uchazečů ze zaměstnání. Ve věci se obrátil na veřejného ochránce práv a navrhl, aby k závěru veřejného ochránce práv bylo přihlédnuto. Považuje se za diskriminovaného a požaduje odškodnění.

Žalobce trval na tom, aby ve věci bylo nařízeno jednání.

Soud ve věci nařídil jednání, žalobce se však nedostavil, ani se neomluvil ač byl řádně předvolán a doručení bylo vykázáno 27. 9. 2012, když jednání bylo nařizeno na 15. 10. 2012.

Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z ustanovení § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a je povinen přezkoumávat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Z ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu vyplývá, že neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odst. 1-4 výše uvedeného ustanovení, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen v části, ve zbytku je potvrdí.

Krajský soud provedl šetření ve správním spise žalovaného, z něhož bylo zjištěno, že dne 21. 11. 2011 žalobce požádal o poskytnutí dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje určeného na úhradu jízdného z místa bydliště do Zlína po dobu trvání výuky žalobce práce na PC. Je zároveň nepřetržitě od 3. 1. 2000 evidovaný na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Úřad práce ve Zlíně při průběžném vyhodnocení a aktualizaci individuálního akčního plánu žalobce vyslal v rámci programu Efektivně za prací k výuce práce na PC. Kurz probíhal od 28. 11. 2011 po dobu deseti dnů. Žalobce bydlí ve Vizovicích, kurz probíhal ve Zlíně, proto žalobce si podal žádost o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu jízdného na tento kurz.

Soud zjistil ze správního spisu, že správní orgán I. stupně se zabýval majetkovými a příjmovými poměry žalobce a z nich vyplývajících možnostmi, které by mohly vést ke zlepšení jeho příjmových poměrů. Je spoluvlastníkem rodinného domku, který obývá a přitom nedokladoval úhrady spojené s bydlením. K požadavku o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci hmotné nouzi a uvedl, že výše předpokládaného výdaje bude činit částku 700,- Kč. Správní orgán pomoci hmotné nouzi posuzoval celkovou majetkovou a sociální situaci žalobce a zabýval se skutečností, že absolvování vzdělávacího programu by u osoby více než jedenáct let evidované v systému uchazečů o zaměstnání mohlo zvýšit šance na uplatnění na trhu práce. Přitom konstatoval, že prokázané jízdné na tento kurz po skončení kurzu je propláceno úřadem práce ve Zlíně a není v souladu se zněním § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. neboť poskytnutí této pomoci by vytvořilo situaci duplicitní úhrady jízdného v rámci vzdělávání jednak požadavkem u úřadu práce a jednat požadavkem u správního orgánu I. stupně rozhodujícího v této věci.

Soud konstatoval, že správní orgán I. stupně ani správní orgán II. stupně procesní postup neporušily.

Soud dále provedl důkaz vyřízením podání žalobce ze dne 15.3.2012, kdy se tento obrátil na veřejného ochránce práv se žádostí o prošetření postupu správních orgánů při opakovaném nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci. Ve svém podání ze dne 26.3.2012 bylo tímto VOP sděleno, že se jedná obecně o dávku nenárokovou, tj. záleží na úvaze správního orgánu, zda ji poskytne či nikoli. Výdaje, na které je možné dávku poskytnout, vymezuje zákon. V případě jednorázového nezbytného výdaje tak činí pouze

demonstrativně, dávku je tak možné poskytnout i na jiné než v zákoně zmíněné výdaje, např. právě na výdaje spojené s dopravou na rekvalifikační kurz s tím, že pak zpětně tyto výdaje úřadem práce hrazeny již nebudou. Své sdělení charakterizoval jako doporučující. Odkázal žalobce na podání žaloby proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu, což žalobce udělal.

Soud ze správního spisu zejména ze záznamu ze dne 17. 2. 2012 zjistil, že úřad práce jízdné na kurz PC vyplatil již v prosinci 2011.

Soud předesílá, že smyslem zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi ve znění pozdějších předpisů je pomoci osobám s nedostatečnými příjmy, motivující tyto osoby k aktivní snaze zajistit si prostředky k uspokojení životních potřeb. Vychází z principu, že každá osoba, která pracuje, se musí mít lépe než ta, která nepracuje, popřípadě se práci vyhýbá.

Vymezuje situace spojené s nedostatečným zabezpečením základní obživy, bydlení a mimořádnými událostmi. Napomáhá řešení některých nárazových životních situací. Stanovuje, že každá osoba má nárok na poskytnutí základních informací, které vedou nejen k řešení její současné situace, ale i k předcházení k vzniku hmotné nouze. Zákon přímo ve svých ustanoveních uvádí, kdo je osoba v hmotné nouzi a kdo v hmotné nouzi není. Z ustanovení § 2 odst. 5 písm. a) vyplývá, že za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného, v případě ztráty peněžních prostředků a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu atd.

Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že výčet případů, kdy je možno ze strany správních orgánů pomoci hmotné nouzi lze rozšířit i na situaci žalobce, pokud by nebylo možné řešení jiné, tzn. že toto jízdné je hrazeno úřadem práce, který pořádá předmětný kurz, kterého se měl žalobce zúčastnit. To nevylučuje ani veřejný ochránce práv ve svém doporučujícím stanovisku, které poskytl žalobci.

Z uvedených skutečností je nutno dovodit, že předmětem odvolacího řízení správního orgánu bylo zamítnutí odvolání právě z výše uvedených důvodů, tj. že žalobce si měl požádat o úhradu cestovného na předmětný kurz úřad práce, který ze zákona je povinen toto jízdné proplácet. Dále soudu podotýká, že ještě v době, kdy nebylo rozhodováno o odvolání žalobce požadovaná částka jízdného byla úřadem práce žalobci již v měsíci prosinci 2011 uhrazena a tudíž předmět žaloby v tomto směru byl uspokojen. Další požadavek žalobce, aby byl odškodněn za diskriminaci, že každou žádost mu správní orgány zamítají, zde soud uvádí, že přezkoumává pouze námitky směřující do věci samé a pokud se dovolává zkrácení práv o kterých nebylo rozhodováno v napadeném rozhodnutí nelze je tímto soudem přezkoumávat.

Vzhledem k tomu, že správní orgány obou stupňů dle soudu postupovaly správně nezbylo než žalobu žalobce zamítnout jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

pokračování

33 A 28/2012-36

Žalobce ve věci neuspěl, žalovanému náklady řízení nevznikly, soud proto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o nákladech řízení tak, že je žádnému z účastníků nepřiznal.

P o u č e n í : Tento rozsudek nabývá právní moci dnem doručení. Lze proti němu podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím Krajského soudu v Brně, ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a 106 odst. 2 s.ř.s.).

V Brně dne 15. října 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová